

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/66/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3809207517
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3809207517.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľov 1/ Z. N., bytom S. XX, S., zastúpený A.. N. L., advokátkou, so sídlom D. X, S., 2/ Z. N., bytom S. XX, S., zastúpená navrhovateľom 1/ proti odporcovi B. N., bytom A. XX, S., zastúpeného A.. T. D., advokátkou, so sídlom N. XX/X, S., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. decembra 2011, č.k. 17C/130/2009-273, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. februára 2012, č.k. 17C/130/2009-289, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. februára 2012, č.k. 17C/130/2009-290, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Uznesenia okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi 1/ náhradu trov odvolacieho konania za trovy právneho zastúpenia vo výške 526,85 Eur, do troch dní, do rúk **A.. N. L..**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom bezpodielové spoluvlastníctvo manželov pôvodnej navrhovateľky Z. N., narodenej XX.XX.XXXX, ktorá zomrela XX.XX.XXXX a odporcu B. N., narodeného XX.XX.XXXX, ktoré vzniklo uzavretím manželstva XX.XX.XXXX a zaniklo jeho zrušením XX.XX.XXXX, vyporiadal tak, že nehnuteľnosti v katastrálnom území N. F.; a to stavby: rodinný dom so súpisným číslom XXX, postavený na pozemku parcela číslo XX, hospodárska budova postavená na pozemku parcela číslo XX a hospodárska budova postavená na pozemku parcela číslo XX; a pozemky: parcela číslo XX o výmere 369 m² - zastavané plochy a nádvoria a parcela číslo XX o výmere 328 m² - záhrady sa prikázal do výlučného vlastníctva odporcu, ktorý je povinný právnym dôvodom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť dedičom Z. N. sumu 48.650 Eur, a to do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Súčasne uložil odporcovi povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 411,13 Eur, ktoré je povinný zaplatiť Okresnému súdu Prievidza, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, nahradiť dedičom Z. N. trovy konania vo výške 2.105,76 Eur, ktoré je povinný zaplatiť advokátke navrhovateľa 1/, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, nahradiť navrhovateľovi 1/ trovy konania vo výške 2.106,77 Eur, ktoré je povinný zaplatiť advokátke navrhovateľa 1/, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo výške 2.919 Eur, ktoré je povinný zaplatiť Okresnému súdu Prievidza, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že manželstvo pôvodných účastníkov konania bolo uzavreté dňa XX.XX.XXXX, pričom ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov bolo zrušené rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť

dňa 01.12.2008. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že počas trvania manželstva nadobudli do vlastníctva pozemky v katastrálnom území N. F., a to parcela číslo XX o výmere 369 m² - zastavané plochy a nádvoría a parcela číslo XX o výmere 328 m² - záhrady, pričom na pozemku parcela číslo XX postavili rodinný dom a na pozemku parcela číslo XX a pozemku parcela číslo XX postavili dve hospodárske budovy, ktoré však neboli ako samostatné stavby zapísané do katastra nehnuteľností. Stavebné povolenie na stavbu rodinného domu bolo vydané dňa 14.12.1976 a užívanie domu bolo povolené kolaudačným rozhodnutím dňa 31.10.1979. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že hodnota týchto nehnuteľností je 97.300 Eur, keď okresný súd pri určení hodnoty týchto nehnuteľností vychádzal zo znaleckého posudku znalca P. B. M.. Proti tomuto skutkovému zisteniu neboli dôvodné námietky odporcu, ktorý tvrdil, že jednotlivé položky v znaleckom posudku sú nadhodnotené v dôsledku toho, že sa na nich prejavujú rôzne znaky opotrebovania spôsobené ich vekom, resp. že nadhodnotenie vzniklo v dôsledku toho, že odporca vykonal rôzne opravy a výmenu jednotlivých zariadení po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. S námietkami odporcu sa znalec zrozumiteľne a vnútorne nerozporne vypořiadal vo svojom výsluchu, keď uviedol to, že vek a opotrebenie jednotlivých častí rodinného domu účastníkov zohľadnil použitím koeficientu na zistenú všeobecnú hodnotu nehnuteľností, pričom poukázal aj predložením listinných dôkazov na ponúkanú cenu obdobných nehnuteľností v lokalite rodinného domu účastníkov konania. Po vykonaní výsluchu znalca odporca kontrolné znalecké dokazovanie nenavrhol, pričom súd bez jeho návrhu takéto dokazovanie považoval za neúčelné a nebol žiaden dôvod, aby súd takéto dokazovanie vykonal bez návrhu účastníkov, keďže hodnotu nehnuteľností, zistenú súdom ustanoveným znalcom, nepreukazovalo len vnútorne nerozporné vysvetlenie metodiky ohodnocovania týmto znalcom, ale aj ostatné vykonané dôkazy, a to znalcom predložené listiny o ponukách realitných kancelárií a pôvodnou navrhovateľkou predložený znalecký posudok znalca P. Z. D., ktorý nehnuteľnosti účastníkov konania ohodnotil na 94.500 Eur, a to bez toho, aby ohodnocoval jednu z hospodárskych budov. Odporca tvrdil, že si postupne od svojich príbuzných - svojej matky a troch súrodencov požičal od doby, keď začal stavať rodinný dom v roku 1976, až do obdobia tesne pred zánikom bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov celkom čiastku 2.295.000,- Sk, ktorú im stále dlhuje. Pôvodná navrhovateľka, ako aj navrhovatelia 1/ a 2/ takto tvrdené skutočnosti popreli. Z listinných dôkazov, predložených odporcom, vyplynulo, že odporca mal v roku 1991 so svojimi rodičmi F. a Z. podpísať listinu, v ktorej vyhlásil, že mu rodičia v rokoch 1977 až 1990 požičali čiastku 785.000,- na výstavbu rodinného domu vo N. F., ktorý dôkaz okresný súd posúdil ako nedôveryhodný, keďže pri hodnote meny v 70. a 80. rokoch minulého storočia by odporca z čiastky 785.000,- korún musel postaviť nie jeden, ale najmenej dva rodinné domy. Uvedená listina bola nedôveryhodná aj z toho pohľadu, že za sumou 785.000,- je uvedená skratky meny „SK“, pričom v čase podpisu tejto listiny mala vtedy platná mena zaužívanú skratku „Kčs“ Obsah tejto listiny ani v podrobnostiach nekorešpondoval s obsahom výsluchu svedkyne, matky odporcu, ktorá sa na otázky súdu vyjadrovala nesúvisle a zmätočne, pričom v rozpore s listinou predloženou navrhovateľom tvrdila, že peniaze odporcovi požičiavala aj po roku 1991 na stavbu rodinného domu navrhovateľa 1/ v druhej polovici 90. rokov, teda až potom, ako mala byť podpísaná listina predložená odporcom. Okresný súd tiež považoval za ekonomicky takmer nepredstaviteľné, aby rodičia odporcu požičali odporcovi ako jednému zo svojich detí v priebehu rokov 1977 a 1978 500.000,- Kčs tak, ako to tvrdila svedkyňa, keďže takéto čiastka peňazí v tom období predstavovala majetok rovnajúci sa hodnote dvoch celkom nových rodinných domov. Rovnako nedôveryhodné bolo aj dokazovanie zamerané na zistenie údajného dlhu odporcu vo vzťahu k jeho bratovi A. N., ktorý vo svojej výpovedi bez toho, aby to bolo predmetom dokazovania, vyjadroval svoje spontánne názory na vtedy ešte žijúcu navrhovateľku a tiež tvrdil, že odporcovi požičal v 80. rokoch 60.000,- Sk a v 90. rokoch do roka 2006 ďalších 460.000,- Sk, pričom tieto čiastky mal narátať spolu s odporcom v roku 2004 a listinu o tom, ktorú predložil odporca, mali vytvoriť po spoločnom nápade v čase, keď mali začať problémy odporcu s pôvodnou navrhovateľkou. Tieto jeho tvrdenia boli v rozpore s obsahom listiny predloženej odporcom, podľa ktorej bola táto listina podpísaná v roku 2008, pričom podľa tejto listiny malo ísť o postupné pôžičky od roku 1994. Obdobné rozpory boli aj vo výpovedi svedkyne, sestry odporcu A. C., ktorá tvrdila, že odporca jej dlhuje 480.000,- Sk. Svedkyňa už na začiatku svojho výsluchu uviedla, že o tom, ako má vypovedať, hovorila s inou osobou. Z výsluchu odporcu vyplynulo, že žiaden z jeho príbuzných, ktorých uvádzal ako svojich veriteľov, si voči nemu svoje práva na zaplatenie pomerne vysokých finančných čiastok na súde neuplatnil. Odporca na otázky súdu nevedel presne uviesť, koľko jednotlivým osobám dlhuje, pričom odkazoval na to, že jeho dlh sa spláca z predaja zdedených nehnuteľností. Dlhy odporcu vo vzťahu k svojim príbuzným nepreukazovali ani listiny, v ktorých odporca svojim súrodencom v priebehu roka 2008 potvrdzoval výšku svojich údajných dlhov, keďže v čase, keď mali byť tieto listiny podpísané, už boli

vzťahy medzi pôvodnou navrhovateľkou a odporcom vážne narušené. Vychádzajúc z uvedených rozporov v dôkazoch vykonaných na návrh odporcu na preukázanie jeho tvrdení o dlhoch patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov okresný súd dospel k záveru, že tieto tvrdenia nie sú pravdivé a sú výsledkom odporcom a jeho príbuznými vytvorenou legendou potvrdenou výlučne nimi podpísanými listinami a ich tendenčnými výpoveďami bez toho, aby bolo vôbec preukázané, že údajne požičané peniaze sa použili v majetkovom spoločenstve pôvodnej navrhovateľky a odporcu. Vzhľadom na to, že tvrdenia odporcu o jeho údajných dlhoch sa po vykonanom dokazovaní javili ako celkom vymyslené, súd nepovažoval za potrebné vypočuť odporcom navrhnutého svedka brata A. N., keďže nebol predpoklad, že by z jeho výsluchu bolo možné dospieť, čo i len čiastočne, k pravdivosti odporcom tvrdených skutočností. Okresný súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých odporcom na zistenie odporcom tvrdených investícií do rodinného domu navrhovateľa 1/, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ide o investície, ktoré mali byť vykonané odporcom od roku 1995 najneskôr do konca roka 2007, ktoré odporca vykonal dobrovoľne na základe rodinného vzťahu otca a syna bez toho, aby bolo z tejto jeho činnosti možné vyvodiť akýkoľvek právny záväzok navrhovateľa 1/, či už vo vzťahu k odporcovi alebo bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov. Ak by aj bola potvrdená pravdivosť tvrdení odporcu o týchto investíciách, bolo by možné z nich vyvodiť len prípadný nárok odporcu, resp. pôvodných účastníkov konania voči navrhovateľovi 1/ na vydanie bezdôvodného obohatenia. Takýto nárok odporcu voči navrhovateľovi 1/ by však bol podľa § 107 Občianskeho zákonníka premlčaný, a teda celkom bez hodnoty, a preto by ho ani nebolo možné vyporiadať v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Rovnako takýto dlh by nebolo možné vyporiadať v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže odporca tvrdil, že investície do domu navrhovateľa 1/ boli z pôžičiek, ktoré si bral od svojho príbuzenstva. Teda malo ísť výlučne o investície odporcu, jeho výlučný majetok vo vzťahu k navrhovateľovi 1/, ktorý v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemožno vyporiadať. Preto by bolo aj nadbytočné vykonávať navrhované dokazovanie o týchto skutočnostiach, keďže ich zistenie by nemalo pre rozhodnutie žiaden význam. Okresný súd z vykonaného dokazovania ďalej zistil, že navrhovateľka 2/ trpí duševnou poruchou, pre ktorú nie je spôsobilá samostatne užívať nehnuteľnosť. Vzťahy medzi navrhovateľom 1/ ako synom a odporcom ako otcom sú vážne narušené bez možnosti akéhokoľvek racionálneho kompromisu zo strany odporcu, ktorý okrem svojho podielu na nevyporiadanom bezpodielovom spoluvlastníctve manželov má len majetok v podieloch na rôznych ťažko likvidných nehnuteľnostiach a jeho jediným príjmom je v súčasnosti invalidný dôchodok vo výške 280 Eur. Na základe takto vykonaného dokazovania okresný súd ustálil, že počas trvania manželstva pôvodná navrhovateľka Z. N. a odporca nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nehnuteľné veci, ktorých hodnota predstavuje celkom 97.300 Eur. Neboli preukázané žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť to, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov pôvodných účastníkov konania patrili dlhy tvrdené odporcom, resp. záväzky navrhovateľa 1/ vo vzťahu k tomuto nevyporiadanému bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov, preto súd v rámci vyporiadania vychádzal z toho, že súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú len nehnuteľnosti v katastrálnom území N. F. a z toho, že namiesto pôvodnej navrhovateľky môžu vzniknúť práva len jej presne nezisteným dedičom, keďže nie je právoplatne skončené súdne konanie, v ktorom sa odporca domáha neplatnosti závetu pôvodnej navrhovateľky. Relatívne nejasný okruh dedičov pôvodnej navrhovateľky však nie je prekážkou rozhodnutia o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže práva dedičov, vyplývajúce z takéhoto rozhodnutia, budú nevyhnutne predmetom neskončeného dedičského konania po pôvodnej navrhovateľke a účastníci dedičského konania budú zhodní s účastníkmi tohto konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vychádzajúc z návrhov účastníkov, keď navrhovateľa 1/ a 2/ nemali záujem na nadobudnutí nehnuteľností, ktoré tvorili bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania a o tieto nehnuteľnosti mal záujem odporca a zo zistených skutočností, že nehnuteľnosti po zániku bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov užíval výlučne odporca, súd rozhodol tak, že tieto nehnuteľnosti sa prikážu do výlučného vlastníctva odporcu, a to aj napriek tomu, že u odporcu možno ťažko predpokladať dostatok hotovosti na výplatu dedičov pôvodnej poručiteľky bez toho, aby si hotovosť zabezpečil z cudzích zdrojov. Vyporiadanie nehnuteľností tak, že by boli prikázané do podielového spoluvlastníctva odporcu a dedičov pôvodnej navrhovateľky, by bolo len odložením vyššie uvedeného ekonomického problému vyplývajúceho z nezájmu navrhovateľov na nadobudnutí nehnuteľností a hotovostnej nedostatočnosti odporcu. V ďalšom vzťahu odporcu a dedičov pôvodnej navrhovateľky dôjde buď k uvedomeniu si odporcu toho, že bude povinný vyplatiť dedičov pôvodnej navrhovateľky, alebo k tomu, že si dedičia pôvodnej navrhovateľky po skončení dedičského konania uplatnia svoje právo na výplatu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov v exekučnom konaní. Na základe uvedeného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov

nadobudne odporca do svojho vlastníctva majetok v hodnote 97.300 Eur, pričom do dedičstva po pôvodnej navrhovateľke z bezpodielového spoluvlastníctva manželov nenapadne žiaden majetok. Vychádzajúc z rovnosti podielov pôvodnej navrhovateľky a odporcu preto súd rozhodol tak, že odporca je povinný právnym dôvodom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť dedičom pôvodnej navrhovateľky čiastku 48.650 Eur, a to do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Takto určená lehota na splnenie povinnosti odporcu s ohľadom na to, že o tomto práve bude nevyhnutne musieť prebehnúť dedičské konanie, je primeraná, keďže odporcovi umožní obstarat' si peniaze na výplatu dedičov pôvodnej navrhovateľky. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 149 ods. 1, ods. 3, § 150, § 143 Občianskeho zákonníka. O trovách konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. Pôvodná navrhovateľka a rovnako aj navrhovatelia 1/ a 2/ v priebehu konania navrhovali, aby bolo bezpodielové spoluvlastníctvo vyporiadané tak, že podstatná hodnota tohto spoluvlastníctva pripadne do vlastníctva odporcu s tým, že odporca vyplatí čiastku 50.000 Eur. Konanie až na nepatrné odchýlky v podobe nevyporiadania huteľných vecí aj takto skončilo, keďže odporca bol zaviazaný na výplatu čiastky 48.650 Eur, čo treba posúdiť ako výsledok rovnajúci sa takmer úplnému procesnému neúspechu odporcu. Preto na náhradu trov konania štátu súd zaviazal takto procesne neúspešného odporcu. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a priznal pôvodnej navrhovateľke a navrhovateľovi 1/ plnú náhradu trov konania. V priebehu konania vznikli trovy konania právnym zastúpením pôvodnej navrhovateľky a právnym zastúpením navrhovateľa 1/, pričom súd na strane jednej samostatne rozhodol o náhrade trov konania pôvodnej navrhovateľky, keďže tento nárok jej smrťou prešiel na jej dedičov a v dedičskom konaní sa bude musieť aj samostatne vyporiadať, a na strane druhej samostatne o nároku navrhovateľa 1/ na náhradu trov jeho konania. Pôvodnej navrhovateľke priznal trovy právneho zastúpenia vo výške 2.105,76 Eur a navrhovateľovi 1/ vo výške 2.106,77 Eur, ktoré podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaviazal odporcu zaplatiť advokátke navrhovateľa 1/. O povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodol podľa § 2 ods. 1 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch, položky 6 písm. b/ sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 3 % z 97.300 Eur, čo je 2.919 Eur, ktoré je odporca povinný zaplatiť Okresnému súdu Prievidza, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca a domáhal sa, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., keď v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. b/, c/, rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo sám po zrušení prvostupňového rozhodnutia konanie prerušil, alternatívne navrhol, aby odvolací súd podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že po doplnení dokazovania podľa § 213 ods. 4 O.s.p. bezpodielové spoluvlastníctvo pôvodnej navrhovateľky Z.E. a odporcu vyporiada tak, že nehnuteľnosti v k. ú. N. F. - rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parc. č. XX, hospodárska budova postavená na parc. č. XX a pozemky parc. č. XX o výmere 369 m² - zastavané plochy a nádvoría, parc. č. XX o výmere 328 m² - záhrady prikáže do vlastníctva odporcu, ktorý je povinný právnym dôvodom vyporiadania zaplatiť dedičom Z. N. sumu 10.560 Eur, do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku a navrhovateľ 1/ bude povinný zaplatiť v prospech odporcu sumu 19.916,35 Eur a v prospech navrhovateľky 2/ sumu 9.958,17 Eur, do troch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia s tým, že navrhovateľovi 1/ bude uložená povinnosť nahradit' trovy konania štátu, trovy konania odporcu, ako i povinnosť zaplatiť súdny poplatok z vyporiadania BSM. Uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za predčasné, nakoľko rozsudok bol vyneseneý v čase, keď neboli splnené pre jeho vynesenie podmienky, nakoľko nebolo nepochybne ustálené právne nástupníctvo po zomrelej navrhovateľke. Do rozhodnutia súdu prvého stupňa nebolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti závetu v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 7C/16/2010 a v dedičskej veci preto vznikla prekážka postupu konania. Bol toho názoru, že výsledok dedičského konania môže podstatným spôsobom ovplyvniť predmet tohto konania. Z tohto dôvodu navrhoval rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie, vyčkať na právoplatnosť rozhodnutia vo veci 7C/16/2010 a dedičského konania po neb. Z. N. a po navrhovanom zrušení rozsudku konanie prerušiť. Pre prípad, že sa odvolací súd s jeho návrhom nestotožní, alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v zmysle jeho návrhu. Nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa videl v tom, že súd neúplne zistil skutkový stav, keď nevykonal ním navrhované dôkazy, nevypočul ako svedka jeho brata A. N. ohľadne finančnej pôžičky, ktorú mu poskytol, ako aj ďalších navrhovaných svedkov - T., C., U., E., C., F., ku skutočnosti ohľadne výstavby rodinného domu navrhovateľa 1/. Tvrdil tiež, že súd prvého stupňa dospel

na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď do masy BSM nezahrnul aj dlhy z pôžičiek poskytnutých jeho súrodencami a matkou, ktoré sa použili na výstavbu predmetného rodinného domu. Podľa jeho názoru z listinných dôkazov, ktoré v konaní predložil, je nepochybné, že na stavbu rodinného domu, ktorý je predmetom vyporiadania za trvania manželstva s nebohou Z. N. s jej vedomím a súhlasom v 70. až 80. rokoch minulého storočia si postupne požičiaval finančné prostriedky. Od rodičov si postupne požičali čiastku 785.000,- Sk, ktorú skutočnosť potvrdila pri výsluchu jeho matka, brat A. N. im požičal postupne až do roku 2006 sumu 60.000,- Sk a sumu 460.000,- Sk, rovnako jeho sestra A. C. mu požičala sumu 480.000,- Sk a A. N. sumu 510.000,- Sk, ktoré finančné prostriedky postupne, ako potreboval, mu boli poskytnuté a investoval ich do dokončenia rodinného domu, ktorý je predmetom vyporiadania. Poukázal na skutočnosť, že Z. N. počas ich spolužitia nepracovala, pokiaľ bola krátkodobo zamestnaná, do spoločného rozpočtu prispela len zanedbateľnou čiastkou a pri zabezpečení potrieb troch detí, ktoré z ich vzťahu pochádzali, by bez vysokých pôžičiek neboli schopní zabezpečiť výstavbu rodinného domu. Pre úplnosť uviedol, že so súrodencami majú navzájom dobré vzťahy, dôverujú si, a preto nemali potrebu túto skutočnosť potvrdzovať písomne a táto potreba vznikla až neskôr, keď Z.E. začala otvorene hovoriť o vyporiadaní ich majetku. Pokiaľ ide o investíciu vo výške 1.200.000,- Sk, t. j. 40.000 Eur do výstavby rodinného domu jeho syna - navrhovateľa 1/, túto si voči nemu uplatnil z dôvodu, že mu túto sumu skutočne poskytol, keď zakupoval rôzny stavebný materiál a vyplácal robotníkov a navrhovateľ 1/ by bez tejto finančnej pomoci rodinný dom nikdy nepostavil, nakoľko nemal dostatok finančných prostriedkov. Za týmto účelom s vedomím a súhlasom nebohej manželky si požičal od svojej rodiny ďalšie finančné prostriedky 4 x po 200.000,- Sk od F. N. a Z. N., pričom navrhovateľ 1/ mu tvrdil, že mu peniaze vráti. Pokiaľ by súd jeho pohľadávku vo výške 40.000 Eur považoval za súčasť BSM, mal by navrhovateľ z tohto dôvodu vyplatiť v jeho prospech sumu 19.916,35 Eur a v prospech navrhovateľky 2/ 9.958,17 Eur.

Odporca podaním zo dňa 23.01.2012 opravil a doplnil svoje odvolanie v tom smere, že žiadal, aby okrem vyporiadania podielového spoluvlastníctva manželov súd určil, že pôžičku vo výške 26.057,22 Eur (785.000,- Sk) a pôžičku vo výške 26.555,13 Eur (800.000,- Sk), poskytnutú Z. N., pôžičku vo výške 17.260,83 Eur (520.000,- Sk), poskytnutú A. N., pôžičku vo výške 15.933,08 Eur (480.000,- Sk), poskytnutú A. C., pôžičku vo výške 16.928,89 Eur (510.000,- Sk), poskytnutú A. N. a povinnosť splácať tieto pôžičky až do úplného zaplatenia prikazuje odporcovi, navrhovateľa 1/, 2/ sú povinní právnym dôvodom vyporiadania zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.717,57 Eur, do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Navrhovateľ 1/ preberá do svojho výlučného vlastníctva investíciu vo výške 39.832,70 Eur, titulom ktorej je právnym dôvodom vyrovnania zaplatiť v prospech odporcu sumu 19.916,35 Eur a v prospech navrhovateľky 2/ sumu 9.958,17 Eur, do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Navrhovateľ 1/ je povinný zaplatiť náhradu konania štátu, náhradu trov odporcovi, ako i súdny poplatok za vyporiadanie BSM. Uviedol, že doplnil navrhovaný výrok o prikázaní a určení povinnosti odporcu prevziať a splácať pôžičky z dôvodu, že chybné započítal čiastky pôžičiek.

Navrhovatelia 1/, 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že vo svojom odvolaní odporca poukazuje najmä na pôžičky, ktoré si vzal od svojich súrodencov a matky, ktoré údajne vynaložil na stavbu rodinného domu, pričom o vierohodnosti dokladov o pôžičkách od matky odporcu a od jeho súrodencov a ich výpoveďami ako svedkov v danej veci sa súd v rozsudku podrobne vyporiadal a navrhovatelia s tým plne súhlasia. Nie je možné, aby do predmetného rodinného domu bolo vložené toľko peňazí, ako uviedli títo svedkovia, keď jeho hodnota nie je ani 100.000 Eur. Mali za to, že pôžičky v tak vysokých čiastkach nie je možné pokladať za bežné veci, ktoré môže robiť každý z manželov sám, a keďže zomrelá navrhovateľka nie je podpísaná na žiadnom doklade o pôžičke, tieto úkony považujú navrhovatelia v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatné. Ďalej uviedli, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne a nie predčasné, nakoľko, i keď nebolo rozhodnuté o neplatnosti závetu, súdu uvádza v rozhodnutí iba termín dedičia a nie konkrétne mená. Uvádzané investície do rodinného domu navrhovateľa 1/, na ktoré si mal požičiavať odporca od svojich súrodencov v 70. a 80. rokoch ťažko mohli byť určené pre tento účel, keď navrhovateľ 1/ rodinný dom kúpil až v roku 1997. Uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania. K žiadosti odporcu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov uviedli, že má príjmy z predaja zdedených pozemkov, takže invalidný dôchodok nie je jeho jediným príjmom.

Uznesením zo dňa 02.02.2012, č.k. 17C/130/2009-289 okresný súd odporcovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odporca žiadosťou, doručenou súdu dňa 19.01.2012, požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov,

pričom tvrdil že je vdovec, invalidný dôchodca, s príjmom z dôchodku vo výške 350,80 Eur mesačne a má výdavky za plyn, elektrinu a vodu vo výške 193,25 Eur mesačne, na telefón platí 13 Eur mesačne a mesačné výdavky na nevyhnutné lieky predstavujú 40 Eur. K svojim majetkovým pomerom uviedol, že vlastní rodinný dom a má voči A. N. dlh vo výške 270.000,- Sk (8.962,36 Eur), voči A. N. dlh vo výške 310.000,- Sk (10.290,11 Eur), voči A. C. dlh vo výške 280.000,- Sk (9.294,30 Eur) a voči Z. N. dlh vo výške 785.000,- Sk (26.057,23 Eur). Okresný súd konštatoval, že v konaní bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté odporcom odvolaním napadnutým rozsudkom tak, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov pôvodnej navrhovateľky a odporcu, sa vyporiadava tak, že nehnuteľnosti v katastrálnom území N. F. sa prikazujú do výlučného vlastníctva odporcu, ktorý je povinný právnym dôvodom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť dedičom pôvodnej navrhovateľky 48.650 Eur, a to do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd zdôraznil, že predmetom konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom v tomto konaní zákon o súdnych poplatkoch vytvára osobitný režim, ktorý účastníkovi bez ohľadu na to, či zaplatí alebo nezaplatí súdny poplatok za vyporiadanie a za odvolanie, umožní domôcť sa svojho práva na prejednanie takéhoto návrhu alebo odvolania, keďže samotný návrh je spoplatnený sumou, ktoré nemá vzťah k hodnote prejednávaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva sa platí až po vyporiadaní, a to s ohľadom na hodnotu majetku, ktorý bol predmetom vyporiadania. Odporca preto vlastne zaplatí súdny poplatok len z majetku, ktorý skutočne nadobudne do svojho výlučného vlastníctva, resp. z ktorého bude druhým účastníkom vyplatený. Preto pri oslobodení od tohto súdneho poplatku nemožno prihliadnuť na súčasné príjmové a výdavkové pomery odporcu, keďže majetok nadobudnutý odporcom do jeho vylúčeného vlastníctva mu umožní zaplatiť súdny poplatok v zákonom stanovenej výške. Preto rozhodol tak, že odporcovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal a mal za to, že nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov rovnako odporcovi neznemožní uplatnenie jeho práva na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, keďže prejednanie jeho odvolania nie je podmienené zaplatením súdneho poplatku za odvolanie, ktorý sa vypočíta z hodnoty aktív a pasív, ktoré odporca žiada zahrnúť do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva. Vychádzajúc z uvedeného, vzhľadom na rozsah zistených osobných, majetkových a zárobkových pomerov odporcu z predložených listín a skutočnosť, že odporca má dostatok majetku na to, aby tento majetok speňažil tak, aby nadobudol peňažné prostriedky, ktoré mu umožnia zaplatenie súdneho poplatku v tomto konaní, s poukázaním na to, že zaplatenie súdneho poplatku je jednorazovým a nie pravidelne mesačne sa opakujúcim výdavkom odporcu, okresný súd dospel k záveru, že na strane odporcu nie sú také pomery, ktoré by odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, a preto odporcovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca a domáhal sa, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že mu prizná oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Uviedol, že jeho jediným príjmom je invalidný dôchodok vo výške 289,50 Eur a vdovecký dôchodok vo výške 61,30 Eur, pričom z dôchodku uhrádza poplatky s dodávkou elektriny vo výške 94 Eur, 19,25 Eur za odber vody, inkaso celkovo vo výške 193,25 Eur, poplatok za telefón vo výške 13 Eur, za lieky 40 Eur, pričom je invalidným dôchodcom. Na svoje nevyhnutné náklady vynaloží mesačne okrem stravy sumu 246 Eur. Nemá žiadne úspory a nie je schopný zaplatiť súdne poplatky.

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 02.02.2012, č.k. 17C/130/2009-290 uložil odporcovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatil príkazom na úhradu na účet tamojšieho súdu súdny poplatok za podanie odvolania vo výške 3.082 Eur podľa § 7 ods. 8 (dlh vo výške 102.735,15 Eur) a podľa položky 6 písm. b/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Poučil odporcu, že ak poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie odporca a domáhal sa, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Poukázal na svoju nepriaznivú finančnú situáciu a na svoje osobné a zárobkové pomery, z dôvodu ktorých požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Konštatoval, že mu síce súd prvého stupňa oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, v zákonnej lehote však podal odvolanie a s ohľadom na svoje pomery žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a priznal mu oslobodenie od poplatkovej povinnosti. Zdôraznil, že si zo svojho príjmu nedokázal vytvoriť žiadne úspory a nie je schopný zaplatiť poplatky, ktoré sa od neho požadujú.

Krajský súd preskúmal rozsudok vo veci samej podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Odvolačný súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu si odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť iba okolnosťami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení pod písm. a/ až f/. V prejednávanej veci odporca v podanom odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. s tým, že došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p., čiže tvrdí, že v konaní došlo k vadám, nakoľko ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený.

Naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu odporca zdôvodnil tým, že súd prvého stupňa pochybil, keď v danej veci rozhodol a nevyčkal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza v právnej veci o neplatnosť závetu poručiťky Z. N. vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 7C/16/2010 a nevyčkal na skončenie dedičského konania po neb. Z. N..

Odvolačný súd poukazuje na ustálenú súdnu prax a judikatúru Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že pokiaľ bol návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podaný za života účastníkov konania ako bezpodielových spoluvlastníkov v takomto konaní, je aj po smrti jedného z nich daná právomoc súdu, ktorý konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva dokončí s dedičmi zomrelého bezpodielového spoluvlastníka (RC 4/80, 2Cdo/76/2008).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR tiež vyplýva, že predpokladom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov v dedičskom konaní je jednak existencia majetku, ktorý tvoril bezpodielové spoluvlastníctvo poručiťky a pozostalého manžela a jednak skutočnosť, že počas života poručiťky sa nezačalo konanie na súde o vyporiadanie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Ak sa takéto konanie začalo, súdny komisár počká na záverečné rozhodnutie v danom konaní a do dedičstva zahrnie majetok, prípadne dlhy v súlade s daným rozhodnutím, ktorým je viazaný. (4NcDo/19/2012).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd môže len konštatovať, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. v danej veci bol uplatnený nedôvodne, okresný súd správne v danej veci konal ďalej s dedičmi poručiťky a vo veci rozhodol v zmysle ustálenej súdnej praxe a judikatúry Najvyššieho súdu SR.

Odporca ďalej uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. spočíva v takej skutočnosti, že ak účastník alebo jeho zástupca navrhol vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok skutkových zistení, ktorý treba odstrániť.

Odporca v danej veci vytýka súdu prvého stupňa, že nevyočul ním navrhovaných svedkov - jeho brata A. N. k finančnej pôžičke, ktorú mu mal poskytnúť a svedkov T., C., U., E., C. a F. ku skutočnosti ohľadne výstavby rodinného domu navrhovateľa 1/.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že zo znenia ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) vyplýva, že citovaný dôvod na odvolanie nie je daný v prípade každého opomenutia vykonania navrhnutých dôkazov, ale len v prípade, pokiaľ súd prvého stupňa nevykonal

dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, teda dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej.

Odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa s dôvodmi, prečo nevykonal navrhované dôkazy, vysporiadal dôsledne, svoje rozhodnutie o nevykonaní týchto dôkazov riadne odôvodnil a s týmto odôvodnením súdu prvého stupňa sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Zhodne so súdom prvého stupňa je toho názoru, že výsluch svedkov navrhovaných odporcom nemohol za žiadnych okolností byť takým dôkazom, ktorý by bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie v danej veci.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto daný nebol.

Odporca uplatnil vo svojom odvolaní aj odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorého naplnenie odporca videl v nesprávnom hodnotení dôkazov - svedeckých výpovedí jeho matky a súrodencov a listinných dôkazov v súvislosti s peňažnými pôžičkami, ktoré mu mali byť týmito osobami poskytnuté.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je treba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 132 O.s.p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 132 až § 135 O.s.p.

Preskúmaním napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd vo veci vykonal všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy (s výnimkou tých dôkazov, ktoré považoval za nadbytočné), ako aj tie, ktoré sám považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a tieto dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O.s.p. Postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov nie je možné nič vytknúť a skutkový stav danej veci zistený z vykonaného dokazovania považuje aj odvolací súd za správny. Odvolací súd je podľa § 213 ods. 1 O.s.p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, neboli dôvody na opakovanie už vykonaného dokazovania (§ 213 ods. 3 O.s.p.), ale ani na jeho doplnenie (§ 213 ods. 4 O.s.p.).

Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., uplatnený odporcom, nie je daný. Skutkové závery, uvedené v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd považuje za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na ne poukazuje.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania štátu, náhrade trov prvostupňového konania a poplatkovej povinnosti (uvedené výroky odporca podaným odvolaním vecne nespochybnil) ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd sa ďalej zaoberal odvolaním odporcu proti uzneseniu okresného súdu, č.k. 17C/130/2009-289 zo dňa 02.02.2012, ktorým mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je vecne správne, a preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. je potrebné ho potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 138 ods. 1 O.s.p. na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú, a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa

oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Citované zákonné ustanovenie umožňuje vyhovieť návrhu účastníka občianskeho súdneho konania na oslobodenie od súdnych poplatkov, ak sú splnené predpoklady na oslobodenie. Ide predovšetkým o pomery účastníka, ktoré nie sú len dočasnej povahy a odôvodňujú záver, že poplatník celkom alebo sčasti (v prípade žiadosti o čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov) nemôže splniť poplatkovú povinnosť, alebo že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo žiadať, ako i okolnosti, či nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, prihliada i na výšku súdneho poplatku.

Okresný súd zistil pomery na strane odporcu, a to nielen príjmové ale aj majetkové, sociálne, zdravotné a z týchto zistení vyvodil správne závery. Pomery na strane odporcu neodôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, a to ani čiastočné. Odporca síce na jednej strane deklaruje svoj pravidelný príjem vo výške 350,80 Eur a výdavky vo výške 246 Eur mesačne, na druhej vlastný nehnuteľný majetok uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia (len rozhodnutím v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov získal výlučné vlastníctvo nehnuteľností v hodnote 97.300 Eur s povinnosťou vyplatiť dedičom Z. N. sumu 48.650 Eur), ktorú skutočnosť prvostupňový súd dôvodne zohľadnil pri rozhodovaní o návrhu odporcu na oslobodenie od súdnych poplatkov. Zaplatenie súdneho poplatku, ktorý sa platí jednorazovo, neohrozí výživu odporcu, resp. nespôsobí mu stav hmotnej núdze a ani nemôže viesť k neschopnosti odporcu chrániť si svoje práva, nakoľko konanie o vyporiadani bezpodielového spoluvlastníctva manželov je rozhodnutím odvolacieho súdu právoplatne skončené. Odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že odporca sa vzhľadom na svoje majetkové pomery nenachádza v ťaživej finančnej situácii a nebola zistená žiadna objektívna skutočnosť, ktorá by podmienila jeho neschopnosť splniť poplatkovú povinnosť.

Z týchto dôvodov krajský súd uznesenie okresného, ktorým nepriznal odporcovi oslobodenie od súdnych poplatkov, ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd ďalej preskúmal na základe odvolania odporcu uznesenie okresného súdu, č.k. 17C/130/2009-290 zo dňa 02.02.2012, ktorým bol odporcovi vyrubený súdny poplatok z odvolania a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné potvrdiť ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Citovaným uznesením okresný súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie odporcovi vo výške 3.082 Eur, na účet tamojšieho súdu, v lehote 10 dní podľa § 7 ods. 8 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a položky 6 sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že ak sa poplatok v stanovenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Za jednotlivé konania, úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh, sa podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov vyberajú súdne poplatky.

Poplatková povinnosť vzniká okamihom, v ktorom nastanú právne skutočnosti, s ktorými zákon spája vznik tejto povinnosti. Vznik poplatkovej povinnosti značí vznik povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) vzniká podaním odvolania.

Podľa § 2 ods. 4 prvá veta citovaného zákona v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 6 ods. 1, 2 druhá veta citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníka percentom zo základu poplatku (ďalej len percentná sadzba) alebo pevnou sumou. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej.

V danej veci je nesporné, že odporca podal odvolanie voči rozsudku okresného súdu zo dňa 12.12.2011, č.k. 17C/130/2009-273 svojím podaním zo dňa 19.01.2012, doplneným podaním zo dňa 24.01.2012.

Vzhľadom na uvedené považoval odvolací súd postup súdu prvého stupňa pri vyrubení súdneho poplatku z odvolania v danej veci odporcovi, ktorému nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, za správny.

Z týchto dôvodov krajský súd uznesenie okresného súdu o vyrubení súdneho poplatku z odvolania ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a úspešnému navrhovateľovi 1/ priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 526,85 Eur, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vo výške 519,49 Eur a 1 x režijný paušál vo výške 7,36 Eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.